

ρησε πώς ή σούπα ήταν νοστιμότερη κ' είχε κάποιο περίεργο άρωμα που του θύμιζε την Ασία. 'Αφού έφαγε, ο λόρδος έπεσε σ' έναν ύπνο βαθύ...

Όταν εξύπνησε, βρισκόταν στον κοιτώνα του, στο μέγαρό του του Πιζαντίου. Ο ήλιος του μεσημεριού έμπαινε απ' το παράθυρο και μπροστά του στεκόταν ο θαλαμηπόλος, περιμένοντας τις διαταγές του. 'Ο λόρδος Πέρσε κούταξε γύρω του αστισιμένος κ' έπειτα ρώτησε με ύφος περιφορο :

— Μήπως τρελλάθηκα, Τζών ;...

— 'Ο Θεός να σας φυλάει από κάθε κακό ! απάντησε ο ύπηρέτης ; κατάκλητος. 'Η έξοχότης σας έγνώρισε άπόψε τη νύχτα απ' το ταξίδι... περισσότερο ακοκιδιάβετος από τις άλλες φορές... Σας έφεραν από χέρια τους δυο κύριοι απ' τη λέσχη...

— 'Έτσι, έ ; Φέρε μου λοιπόν τη σούπα... δηλαδή... φέρε μου κάτι να φάω...

— 'Ο λόρδος δεν πρέπει να λησμονή, ότι σήμερα έχουμε Πέμπτη και ότι η λέσχη έχει γεύμα, συνανλία και χορό.

— 'Ο λόρδος πετάχτηκε τότε δλόρδος στο κρεβάτι και φώναζε :

— Γρήγορα τό φράζο μου !

Κανένα άλλο γεύμα του «Φυσιολατρικού Όμιλου» δεν σημείωσε τόσο επιτυχία, όσο την ήμερα εκείνη. Βασιλεύς της συνανταροφής ήταν ο λόρδος Πέρσε Μπρόνσον, ο οποίος διηγήθηκε με πνεύμα σπυθηροβόλο τις άστειότερες ιστορίες της ζωής του κ' έφαγε γιά τρείς. Περισσότερο όμως κατεγοήτευσε την παρεια του με τα ταχυδακτυλουργικά παιχνίδια της χαρέκλας, τα όποια εξετέλεσε με θαυμασία επιδειξιότητα.

Μετά τό φαγητό, πήρε ιδιαιτέρως σε μία γωνία τη ντάμα του, λαίδη Μόνα Μπλαΐζην, την έντταζε βαθιά στα μαύρα μάτια της και τη ρώτησε :

— Άγαπητή εξαδέλφη, πόσο νομίζεις ότι μπορεί να βαστάξει ένα όνειρο άγάτης ;

— Μιά δολόκληρη ζωή, απάντησε μ' ένα αυγινιακό χαμόγελο ή ώραία λαίδη, και έπεσε στην άγκαλιά του.

'Ο λόρδος Πέρσε άρραβωνιάστηκε τό ίδιο βράδυ τη Μόνα Μπλαΐζην και πρόσφερε στους φίλους του άποχαρτιστήριο γεύμα, του όποιου τό μενού φυλάσσεται ακόμα στ' αρχεία του «Φυσιολατρικού Όμίλου».

ΡΙΧΑΡΔΟΣ ΦΕΙΝΤΛΕΡ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ

Η ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΑ ΤΟΥ ΦΑΡΜΑΚΙΔΗ

'Ένας από τους περιφημότερους σοφούς των παλαιότερων μας χρόνων, ο Φαρμακίδης, είχε κληθεί κατά τό 1824 στη νεοσύστατη τότε Άκαδημία της Κερκύρας γιά να διδάξει θεολογία. Αύτός όμως, άν και ήταν φτωχότατος, δεν έδίστασε να παρατηρήσει πολύ γρήγορα από τη θέα αυτή και να γυρίσει στην 'Ελλάδα γιά να ταλαπωρηθή μαζί με τους άλλους 'Ελληνες.

Γιά να εξοικονομήσει τά έξοδά του, έγραψε τότε σ' ένα φίλο του, αναγκάσθηκα να βάλω ένέχυρο τά βιβλία μου, τά όποια, άν δεν μπορέσω να πληρώσω έντός της όρισμένης προθεσμίας, θέλουνι πωληθώ, τό όποιοι με λυπεί. Υπομονή ! Διά την αγάπη της πατρίδος ύποφέρω και άλλα χειρότερα. Ημπορούσα να καθίσω εδώ και να παίγω επί ζωής μου τά εξήντα τάλληρα του μισθού μου τόν μήνα. Άλλά επειδή δεν μπορούσα να είμαι χωρισμένος, και με την ψυχή μου μέν να είμαι στην 'Ελλάδα, με τό σώμα δε στην Κέρκυρα και να άνησχω άδικάποιας, μεταβαίνω εκεί όπου όφειλε να μεταβή κάθε 'Ελλην».

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Ο ΤΡΕΛΛΟΣ ΜΕ ΤΟ ΞΕΝΟ ΚΕΦΑΛΙ

'Ο περιφημος φρενολόγος γιατρός Γκάλλ έπεσε κέφθη κάποτε τό Φρενοκομείο της Βιστόλης.

— Δέ μου λές, φίλε μου, ειπε σ' έναν τρελλό τόν όποιοι του παρουσιάσαν γιά να τόν εξετάσει : 'Από τί πάσχεις ;... Άπό τά λόγια σου φαίνεσαι λογικώτατος άνθρωπος, έξ άλλου δε δεν βρισκόω στο κρανίο σου τά χαρακτηριστικά της τρέλλας.

— Πώς εινε δυνατόν να τό βρήξ, γιατρέ μου, του άπάντησεν ο τρελλός, άφού... τό κεφάλι αυτό που έχω δεν εινε δικό μου ; Τό κεφάλι μου τό έχασα κατά την τελευταία επανάσταση και, εις άντικατάσταση, μου έβαλαν τούτο δώ !...

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

'Ένας σκυλάνθρωπος με τό παιδί του, ο όποιος ζή σ' ένα χωριό της Σιβηρίας.

(Σκίτσο Άγγλου περιηγητού)

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

(Άπό τά σατυρικά φύλλα όλου του κόσμου)

Στό δρόμο. Έκείνη, με θυμό :

— Άλλά, κύριε, είμαι παντακίμενη !

Έκείνος.— Κι' εγώ τό ίδιο. Μπορούμε λοιπόν ν' άλληλοπαρηγορηθούμε...

'Η κόρη.— Μαμά, τί εινε ή Εύα ;

'Η μητέρα (οίχοντας ένα βλέμμα στον άντρα της).— Μιά γυναίκα, που δεν είχε και αυτή ή δυνατοκίμενη, φόρεμα να βγη έξω, παιδί μου !...

'Εκείνος.— Γιατί έπιμένεις να μη μου μιλάς ποτέ στον ένικό ; Μου λές πάντοτε : «Άδς άγαπάω».

— Έκείνη.— Άλλά, φίλε μου... δεν είσθε ο μόνος !...

'Η κυρία, πός την μαγειρίσσει :

— Λοιπόν ο έπιλοχίας ήταν άδελφός σου... Καί... που τόν έννάρισες ;...

— Τά εφτιασες πάμ εύκολα με τη γυναίκα σου ;

— Ναι, αλλά μου στοίχισε άκριβά. Γιατί όταν βάλει κάτι μέσα στο κεφάλι της, δεν ήσυχάει άν δεν βάλει κάτι... κ' άπάνω από τό κεφάλι της !...

'Ομιλούν γιά την ήχώ.

— Έγώ, λέγει ένας ύπολογαός, άκουσα εκεί στό σύνορα, κοντά στο Διδυμότειχο, μία ήχώ, που ήταν πώ θαυμαστή από αυτές που λέτε.

— Έλεγε τις λέξεις καθαρά ;

— Καθαρά ! Τι καθαρά ; Φαντασθήτε, στέκεια στο ελληνικό έδαφος και φωνάζει : Κ α λ η μ ε ρ α. Καί ή ήχώ σου άπαντά εξαλημμένα... τουριστί !...

'Ο έπισκέπτης.— Μά τί κατάσταση εινε αυτή ! Πότε μου λέτε «δεν εινε εδώ ο κύριος», πότε επώς λείπει ή κυρία. Μά, τέλος πάντων, πούς πληρώνει εδώ μέσα ;

'Η ύπηρέτρια.— Έδώ, κύριε, δεν πληρώνει κανένας !...

Στην Αίδηφό. 'Ο έπισκέπτης.— Δέν μου λές, γέρο, εινε καλό τό μέρος εδώ γιά ρευματισμούς ;

— Καλό λέει !... Άμ' εδώ πήρα κ' εγώ τους δικούς μου !...

'Ο σκύλος.— Τί, 500 δραχμές θά στοίχιστό τό καπέλλο σου πάμ ; Μ' αυτό εινε άμαρτία.

'Η σκύλος.— Τέτοιες άμαρτίες, άντρα μου, μακάρι να πέφτουν πάντα άπάνω στο κεφάλι μου !...

— Μαμά, άν έλθη έντοματαξό ο άρραβωνιαστικός μου, τώρα που θά λείπεις, και με φιλήσει, τί να κάμω ;

— Να άντιτάξεις, παιδί μου, π α θ η τ ι κ ή άντίστασι !

Στις εξετάσεις ένός φοιτητού της Ιατρικής :

— Λοιπόν, κύριε Ποντικώπουλε, όταν σάς καλέσουν σ' ένός άσθενοϋς, πού εινε τό πρώτο πράγμα που θά φωτιστεί ;

— Μά, που κάθεται ο άρροστος..., κύριε καθηγητά !...

Στό καφενείο μεταξό καφέ και ναργιλέ :

— Τό κατάλαβα πλέον ! 'Ο κόσμος εινε άχάριστος !

— Έμένα μου λέτε ; Φαντασθήτε πός δτι φαίναμι, τό πατούν οι άλλοι με τά πόδια τους.

— Και τί είσθε, κύριε, παρακαλώ ;

— Μά,..... παπουτσή !

Στό δικαστήριο.

'Ο πρόεδρος.— Μάρτυς, δοκίμου ότι θά πής την άλήθεια και μόνην την άλήθεια.

'Ο μάρτυς.— 'Ορκίζομαι.

'Ο πρόεδρος.— Καλά. Πές μας τώρα τί ξέρεις ;

'Ο μάρτυς.— Δέν... ξέρω τίποτα !...

Ο ΓΕΛΩΤΟΠΟΙΟΣ

